

Izolat în legendă

Adrian Păunescu

Eu nici nu știu cu cine mai vorbesc,
Atunci când scriu aicea poezie
Și dacă tot dezastrul pământesc
Într-adevăr mi se cuvine mie.

Sânt nervii mei ca niște cai de front
Loviți din toate părțile de focuri,
Eu însumi sânt sătul de orizont
În scurta ațipire pe alocuri.

De-atâtea drumuri câte am parcurs
Am tălpile tigheluite-n sânge
Și-aș vrea să dorm o iarnă ca un urs
Și ochii mei să nu mai poată plânge.

Printre scrisori fără destinatar
Și mie însumi parcă milă-mi este
Că nu mai are nimenea habar
Și toți mă izolează în poveste.